

Можливість інтегрування дітей з особливими потребами у звичайний колектив.

Сучасна практика навчання дітей з особливими потребами всіх категорій призводить до їхньої ізоляції від суспільства, від нормального життя. Усі спеціальні заклади, і дошкільні, і шкільні, є інтернатними. Більшість часу діти перебувають у державних стінах, усе роблять за розкладом, під наглядом і керівництвом педагогів і вихователів. Оточення – такі ж діти з особливими потребами.

Але ж один з принципів розвитку звучить так: «Людина навчається, наслідуючи іншу». Немає нічого кращого за гарний правильний приклад. А тепер поміркуємо, який приклад може взяти дитина з особливими потребами, перебуваючи з такими ж, як і вона сама?

Хто ж краще розкаже сліпій дитині про довкілля, «покаже» його, навчить пересуватися в приміщенні? Хто ж краще навчить таку дитину гратися іграшками, звертати увагу на суттєві речі, осмислювати їх, розмовляти, правильно реагувати на різні явища? Звичайно, ті діти, що розвиваються нормально.

Навчання у спеціальних закладах, перебування в інтернатах позбавляє дітей, які мають будь-які розлади в розвитку, спілкування з нормальними дітьми.

Коли ж дитина з особливими потребами перебуває вдома на вихідних, батьки хочуть побути з нею довше, тому дитина мало спілкується з іншими дітьми. Якщо ж батьки виводять дитину у двір, то їй важко контактувати з чужими або малознайомими однолітками. Та й здорові діти уникають товаришувати з особливими дітьми. На жаль, у нашій країні не виховується милосердя, співчуття до слабшого. Звісно, ці якості не можуть з'явитися самі собою в дітей, коли вони не притаманні більшості батьків...

Відомо, що в деяких країнах діти з особливими потребами навчаються разом із здоровими дітьми, перебуваючи в одному класі. Але при цьому ними опікуються спеціальні педагоги, вихователі, які присутні тут же у класі.

В нашій країні з недавніх пір почали впроваджувати в дошкільних навчальних закладах інтегровані групи навчання по

типу європейських. В таких групах поряд із здоровими дітьми навчаються і виховуються діти з вадами у розвитку (частіше діти з хворобою Дауна). Як свідчить практика, здорові діти допомагають дітям з особливими потребами у вирішенні побутових потреб: одягнутися, вмитися, принести тарілку з їжею...

Саме так виховується співчуття... Адже коли розумієш, що є люди, котрим на даний момент ще гірше, ніж тобі, то починаєш цінити те, що маєш, і поважати тих, хто зміг навчитися жити не зважаючи ні на що...